

Poština plačana v gotovini.

HUMORISTIČNI LIST

ŠKRAT

Izhaja mesečno
dvakrat.

Številka stane 2 D.,
letno 30 D.

Uprava in
uredništvo: Škrat,
Kranj pošt. predal

Inserati
po dogovoru.

Štev. 11.

V Kranju, dne 3. septembra 1927.

Leto I.

„Ali gospod natakar, ti-le zobotrebci so pač prešpičasti; lahko si prebodem mreno v ušesu.“

Poravnajte naročnino!

Šnuki.

Jaz se peljem . . .

Jaz se peljem na Gorenjsko, hitro vozi moj motor.

Ta moderna variacija mi gre vedno po glavi, koder grem ali stojim, koder se peljem ali jaham, koder ležim ali sedim, vedno jo čujem. In vzrok temu — ljubljanski velesejm. Tam sem videl vsa vozila od najmanjšega (igrača) do največjega avtomobila s četrtno zavoro in osmimi cilindri (sam nimam niti pol cilindra), in vse v obrokih 100 Din mesečno. In napisi, ki ne gredo človeku iz glave: „Kdor oglašuje — ta napreduje,“ ali po vsej Sloveniji gre glas — le „Domovina“ je za nas!“ ali „S kopeljo osvežiš telo si mlado — še bolj s „Clio“ šumečo limonado!“ itd. In šotor za dve osebi z vsem komfortom (žepni kloset z vodo, nočni oddelek in oddelek za radio) nekaj posebnega!

Seveda sem si kupil šotor in motor ter napravil prejšnjo nedeljo izlet na Gorenjsko in sva v šotoru z Vladko prenočila. Pa Bog vari komu to povedati!

Tako smo prekosili še Ameriko. Sedaj gradimo avtomobilske ceste in, ko bodo te gotove (in denar tudi) se bomo spravili še na avtomobile.

Sedaj je pri nas prava sezona, ker so v parku klopi ves čas (od 0 do 24. ure) zasedene (ali zalezane).

Kdor ljubi samega sebe preveč, gotovo ga drugi ljudje ne bodo ljubili.

Otroci so tudi prišli iz mode! Statistiki so dokazali, da bo čez 85 let vsaka družina imela le polovico otroka. Hvala Bogu, da že živim, drugače bi si moral iskati polovico. Sploh, to o polovici! Saj sedaj imam tudi polovico pa boljše!? Charlie Chaplin, Eugen d'Atbert in — magari — Sokrat bi lahko zapeli pesem o „boljši-slabši“ polovici.

Ker sem ravno omenil Sokrata moram povedati, da bodo vnovič preiskali njegov proces. Pa bi rajše onega zoper Sacca in Vanzettija, ker Sokrat ne bi prišel v termin. Mogoče pa bi pomagala slavna špiritistinja Madame de Greville v Parizu, ki se tika z vsemi mrtvimi Francozi od Moliere do Napoleona. In živi pri tem sijajno.

Zadnjič je prišel neki bankir Salomon Levy iz Galicije k njej in zahteval, naj pokliče nekega umr-

lega bonvivana. Lepo, duh se prikaže in Abrahamov naslednik mu reče: „E, Saraleben, ljubi gospod, tu imam meničico.“ — Duh je bil baje zelo jezen in Madame tudi — in kočno žid tudi. Pariz se pa je smejal.

Radi tega so Parižani baje tako vitki. To teorijo pridiga Mister Mr. Clifford. Ta plemeniti gospod uči: Smejte se petdesetkrat na dan prav od srca in boste ostali veseli, zdravi in vitki! — Ostane le vprašanje, radi česa naj se smejemo? Najbolje bo smejati se njegovemu predlogu.

Pa ostanem le rajši vitek in vesel s šotorom z ljubljanskega velesejma in motornim kolesom, kupljenim ravno tam. Zjutraj osedlam svojo motorozinanto, potem pride vitka in vesela Vladkica in začne se. A ne partija, prej moram popraviti napako pri pneumatici, potem bencin menjati, potem pri svečah nekaj popraviti. A. Medtem je poldan tu. Po obedu pa ven na cesto kjer krpam pneumatico, poljubujem Vladko in moderni Odisej potuje. In pri tem naj bi postal debel? Potem plačam račune za gosi in race, pse in mucke, ki sem jih povozil, za bencin in za prenočevanje v vaški krčmi, kazen in nove čevlje za Vladko in ne vem kaj še vse, zato naj raje končam . . .

Veliki abecednik za splošno deco.

Najnovejša izdaja.

(Dalje.)

j J

Ju-go-sla-vi-ja.

Na-ša dr-ža-va se i-me-nu-je Ju-go-sla-vi-ja. Ju-go-sla-vi-ja je ve-li-ka, ro-do-vit-na in bo-ga-ta dr-ža-va. V Ju-go-sla-vi-ji se pri-de-la mno-go ži-ta, vi-na in to-ba-ka. Ju-go-sla-vi-ja i-ma moč-no voj-sko. V Ju-go-sla-vi-ji se lah-ko do-bro ži-vi, kdor i-ma de-nar. Za de-nar se lah-ko v Ju-go-sla-vi-ji vse ku-pi.

k K

Križ.

Kri-stus je no-sil tež-ki križ. Kri-ži so raz-lič-ni. Le-se-ni, že-lez-ni in de-nar-ni. In-va-li-di no-si-jo le-se-ne, vo-ja-ki že-lez-ne, u-rad-ni-ki pa de-nar-ne. Kadar člo-vek u-mr-je mu po-sta-vijo še e-den križ, a-ko ga sploh mo-reš ku-pi-ti. Vsak no-si svoj križ.

l L

Le-to-vi-šče.

Pri nas i-ma-mo mno-go ja-ko le-pih le-to-višč. Na le-to-višče pri-de gos-po-da in se do-bro za-ba-va. Vsak člo-vek ne mo-re na le-to-višče. Le-to-višče je je drag šport. Mi-ni-stri pri-de-jo vsa-ko le-to na le-to-višče. V Bel-gra-du je kri-za.

m M

Mi-ni-ster.

Mi-ni-ster je ve-lik go-spod. Pri nas je mno-go mi-ni-strov. Mi-ni-stri i-ma-jo ja-ko le-pe pla-če in pro-sto vo-žnjo. Za mi-ni-stra je do-bro bi-ti, kdor je mi-ni-ster. Vsi bi bi-li ra-di mi-ni-stri. Vsa-ko le-to i-ma-mo dru-ge mi-ni-stre. Vsi bo-mo še mi-ni-stri . . .

n N

Ne-mec.

Nem-ci so o-šab-ni in prev-zet-ni ljud-je. Mi sov-ra-ži-mo Nem-ce. Nem-ško na-u-či-ti se je lah-ka stvar. Kdor se pe-lje sko-zi Du-naj zna nem-ško.

Ma-ši-na lau-fa. Tiš-lar de-la an-ri-šten-go. Fur-man nu-ca gaj-žlo. Z žaj-fo se u-mi-va-mo. Pro-sim en ta-lar žu-pe in ma-lo pra-te. E-no ki-što cu-kra in 50 kg špe-ha i-me-ti ni sla-bo. Iz gla-ža pi-je-mo. Pri-žgi lam-po. Vsak voz i-ma štan-go. De-kla gre v šta-lo. Pes la-ja na ket-ni. V šter-ni je vo-da. Žlaj-far bru-si nož. U-ra i-ma dva ca-gar-ja. Vsa-ka hiša i-ma raj-fnk. Šef-lo nu-ca ku-ha-ri-ca. Na ste-ni vi-si-jo pil-di. V hi-ši sto-ji ko-sten. Ko-sten i-ma štiri na-del-ce. Ma-ti gre v gar-kl. Vo-jak pu-ca šu-he. Vt-no v fla-šah je dob-ro. Pun-ca i-ma nov ber-tah. Mi-cka i-ma tan-ke štum-fe. Mic-ka se gle-da v špe-gu. V ro-ki dr-ži kam-pl. Ma-šin-fe-rar vi-ža ma-ši-no. Na hi-šah vi-sijo fa-ne. Aj-zen-po-nar de-la na pan-gof. Pro-sim kar-to za cvaj-te klas. Va-ga je glih na-šti-ma-na. Šta-cuna i-ma aus-lob. Fant i-ma nov gvant. Fant no-si za klo-bu-kom fed-re. Fant gre na šte-len-go. Fant je tau-lih er-šte klas. Mic-ka se dr-ži trau-rik. Bog te je štra-fov. Vsi zna-mo nem-ško. Auf biks!

o O

O-blju-ba.

Ob-lju-bi se lah-ko vse, a da-ti je tež-je. Ve-li-ko se ob-lju-bi, a ma-lo iz-pol-ni. Pri vo-lit-vah se vse ob-lju-bi. Vo-jak tu-di vse ob-ljubi, ko pri-de do-mov, pa vse po-za-bi. Vsak vo-jak i-ma gra-do-ve. Ob-lju-bi-t in da-ti je pre-več. Kdor ča-ka na ob-ljube bo-de še dol-go ča-kal. Člo-vek de-li ob-lju-be, Bog pa mi-lost. Tu-di mi-ni-stri vse ob-ljubi-jo, ka-dar se jim gre za se-de-že. Vse sa-me ob-lju-be.

p P

Pen-drek.

Pen-drek je po-li-cij-sko o-ro-žje. Pred voj-no ni ljud-stvo poz-na-lo pen-drekov. Pen-drek je iz kau-ču-ka. S pen-dre-kom se ne stre-lja. S pen-dre-kom se vda-ri po-ljub-no. Tu-di po-li-ca-ja bo-li če se ga vda-ri s pen-dre-kom. Ljud-stvo sov-ra-ži pen-dre-ke.

r R

Rim.

Rim je sve-to me-sto. Rim je glav-no me-sto Ita-li-je. V Ri-mu je pa-pež. Za pa-pe-ža bi-ti je do-bro. Ju-go-slo-van-ski de-nar i-ma tu-di v Ri-mu ne-kaj ve-lja-ve. Ita-li-ja lju-bi naš de-nar. Za de-nar se pri-de v Rim. Kdor ni-ma de-na-rja ne mo-re v Rim.

Za de-set

lir do-biš v Rimu lepo pa-pe-že-vo sve-ti-nji-co.

s Š

Sra-ka.

Sra-ka je le-pa ži-val. Vsak poz-na sra-ko. Sra-ka i-ma le-po per-je in dol-gi rep. Sra-ka ži-vi v na-ših kra-jih. Sra-ka i-ma ra-da me-so. Sra-ka je škod-lji-va ži-val. Sra-ka ra-da kra-de. Člo-vek lo-vi sra-ko. Sra-ka u-i-de. Sra-ka kra-de da-lje. Sra-ka se ra-da šo-pi-ri z tu-jim per-jem. Pri nas i-ma-mo mno-go srak.

t T

To-var-na. To-bak.

To-var-ne so raz-lič-ne. To-varna špi-ri-ta, to-var-na ru-ma d. d., to-var-na likerjev d. d. z o. z. Rast-lin-ska de-sti-la-cija, pi-vo-var-na žga-njar-na, to-var-na ko-nja-ka. Pri nas i-ma-mo mno-go to-varn.

To-bak spa-da pod mo-no-pol. Kdor ne sme pro-da-ja-ti to-ba-ka je kaz-no-van. To-bak je drag. To-bak je zdrav-ju ško-dljiv. Člo-vek ka-di iz na-va-de. Kdor mno-go ka-di, i-ma do-sti dr-va. V to-ba-ku so ko-li. To-bak tu-di iz-va-žamo.

u U

U-ra, u-rad, u-rad-nik.

Vsa-ka hi-ša i-mo u-ro. V vsa-kem u-ra-du je u-ra. U-ra vi-si na ste-ni. U-rad-nik gle da na u-ro. U-ra teče po-ča-si. U-rad-nik de-la o-sem ur na dan. U-rad-nik je kon-čal delo. Ma-lo u-rad-ni-kov je po-sta-lo pri de-lu in-va-li-dov. U-rad-ni-ki i-ma-jo dob-re pla-če. U-ra je dva-najst. U-rad-nik za-pu-šti u-rad. Čas je zla-to.

v V

Ve-ra, vo-jak, vo-li-tve.

Vsak člo-vek i-ma ve-ro. Be-rač ni-ma ve-re. Ve-ra spo-štu-je le ver-ne bo-ga-ta-še.

Pri nas je mno-go vo-ja-kov. Vo-jak se u-či ko-ra-ka-ti. E-na, dve, je-dan, dva, e-na, dve, je-dan, dva, sla-ma, sno, raz dva, sla-ma sno, je-dan dva.

Le-tos bo-mo i-me-ti zo-pet vo-li-tve. Vo-li se z kro-gli-ca-mi. Vo-li-mo 350 po-slan-cev. Za-kaj jih vo-li-mo? Za-to, da jih ži-vi-mo. Kaj so sto-ri-li za nas? Nič! Vse za po-slan-ce.

z Z

Zvon.

Zvo-no-vi so bro-na-sti in že-lez-ni. V voj-ni so po-bra-li sko-ro vse zvo-no-ve. Zvo-no-vi se na-ha-ja-jo v zvo-ni-ku. U-ra bi-je na zvon. Tu-di mu-ta-sti de-la-vec sli-ši zvo-ni-ti pol-dan. Zvo-no-vi zvo-ni-jo Bo-gu v čast in lju-dem v ko-rist. Ka-dar člo-vek u-mr-je mu zvo-ni. Kdor ne pla-ča ne zvo-ni.

ž Ž

Že-na — ža-ba.

Ža-ba je čud-na ži-val. Že-na ži-vi sa-mo na su-hem. Ža-ba ži-vi na su-hem in v vo-di. Ža-ba i-ma

do-bro me-so na no-gi, že-na i-ma do-ber je-zik. Ža-bje me-so se mo-ra ku-ha-ti. Že-na i-ma ved-no je-zik ku-han. Ža-be reg-lja-jo po-no-či, žen-ske pa po-dn-evi in po-no-či. Mož pra-vi re-ga rek, že-na, kvak kvak! Člo-vek in ža-ba i-ma-ta glad-ko ko-žo.

Ženitni posredovalec.

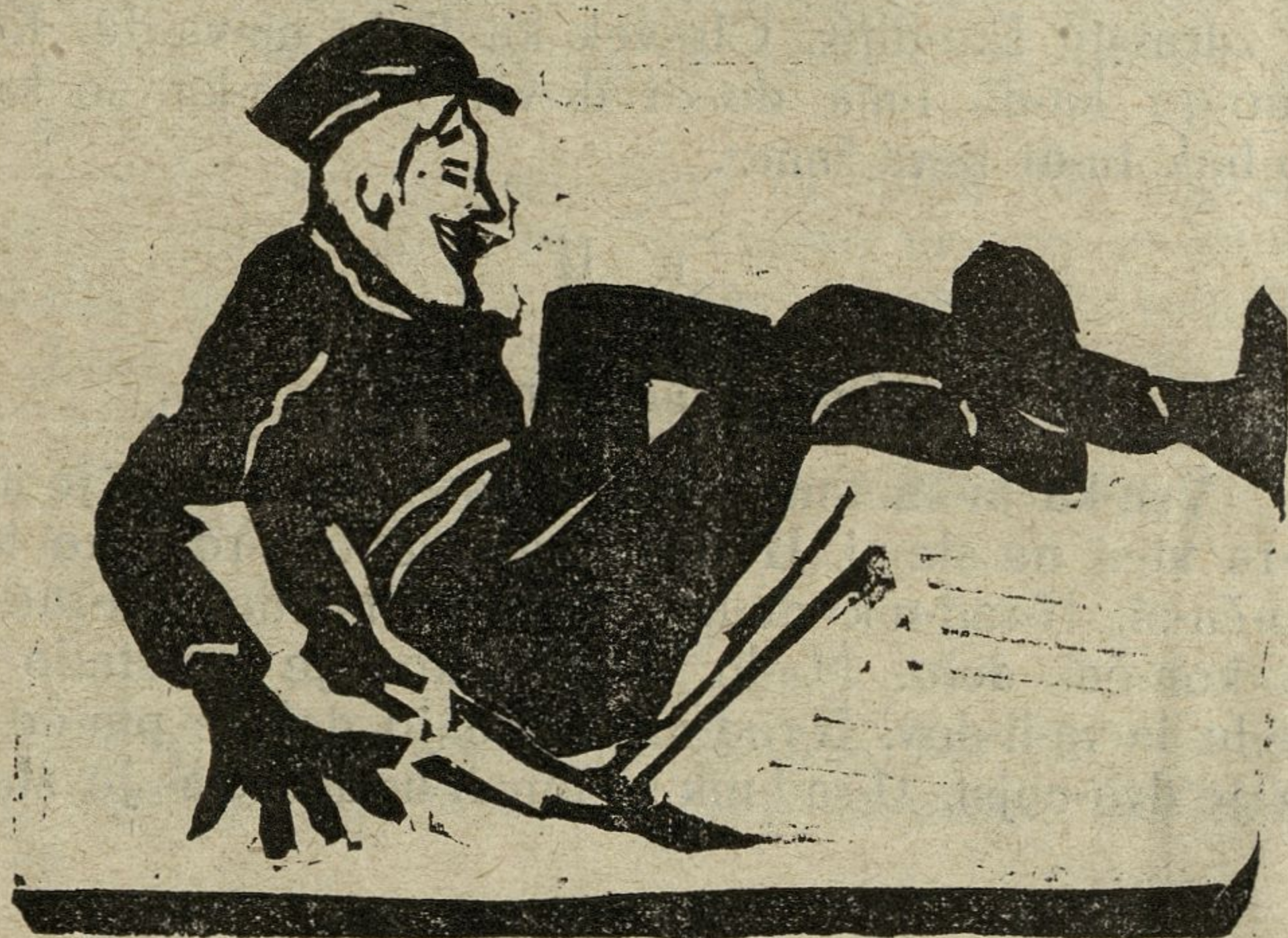
Gospod: „Za ženo, ki šepa, se vam prav lepo zahvalim.“

Posredovalec: „Lepo vas prosim, gospod, saj ona samo takrat šepa, kadar hodi . . .“

◆◆◆◆◆

Išu:

Pijača je večna,
hiša je nesrečna,
kjer je pijanček,
pijanček gospodar.

Cene Klada, bujni pijanček, stoji ob pol eni ponoči pred ljubljanskim magistratom, kjer je ustavlja tramvajski vozovi. En čas stoji in čaka, ker pa mu noge odpovedujejo, se pazno zlekne blizu tračnic na tla. Stražnik ga gleda sprva oddaleč, ker se pa pijančku le ne mudi domov, stopi k njemu in ga vpraša:

„Kaj pa čakate?“

Cene ga pogleda in zlovoljno odvrne: „I kaj! Na tramvaj!“

„Prijatelj!“ reče stražnik, „nekoliko ste se ga nabrali, pojdite lepo domov. Tramvaj ne vozi zdaj več!“

„Kaj?“ zarentači Klada, „zakaj so pa še „šine“ tlela?“

◆◆◆◆◆

—fi—

Kuhano in srovo.

Gostilna „Pri cmoku“ je bila svoje čase pribežališče študentov in sicer radi tega, ker je bila najbolj varna pred profesorji. Le profesor Raztresen je prišel trikrat na teden tja. Sedel je v posebni sobi in pil pivo ter jedel redno poleg trdo kuhana jajca. Dijaki so bili sicer varni pred njim, jezilo pa jih je, ker niso

smeli dvakrat na teden peti, da jih ni čul profesor. Ugibali so kako bi se ga odkrižali. Pepe, brihtna glava, jo je kmalu pogruntal. Gospod profesor je namreč prišel vsak torek in petek redno ob 8. uri zvečer. Jajca so morala biti na mizi saj pol ure preje. Hotel je namreč, da so bila ob njegovem prihodu že hladna. No, neki petek, ko je bila študentska družba po večini že zbrana, stopi mednje Pepe: „Fantje, danes se ga odkrižamo enkrat za vselej!“ Nastala je strahoviia radovednost, kako? Tedaj izvleče Pepe par svežih jajc. „Me razumete? Zamenjam jih za par kuhanih!“ Rečeno, storjeno . . . Par minut pred osmo stopi Pepe v posebno sobo in zamenja dva kuhana jajca s svežimi. Točno ob osmih vstopi Raztresen. Pepe je opazoval skozi ključavnico, ostali pa so napeto pričakovali, kakšen bo učinek. Ko pospravi g. profesor prvo jajce, ni bilo še nič posebnega. Spije vrček, naroči drugega in se spravi na drugo jajce. Udari z nožem — kata-

strofa. „Tristo vragov! Natararica, ali je to kuhano? Ali sploh veste, kaj je kuhano in kaj je srovo? Šmoren veste! i. t. d.“ Vpil je nad njo, da je ona kriva, kljub temu, da je sveto zatrjevala, da so bila kuhana. „Kaj, vsa kuhana?“ je vpil. „Ali mislite, da sem ga jaz iz žepa potegnil ali pa, da sem tako neumen, da bom verjel, da se je kuhano jajce samo od sebe spremenilo v sveže!“ — Obrisal si je s servijeto obleko in šel. Od tistega dne so imeli dijaki mir pred njim . . .

◆◆◆◆◆

Nepristen zajec.

- Gazda, kaj imate danes za kosilo?
- Nepristnega zajca!
- No, vi ste pa vendar pošten mož.

Moderno.

Mož: „Kam pa tako hitiš danes?“

Žena: „V cerkev. Danes je praznik nedolžnih otročičev.“

On: „Za božjo voljo, lepo te prosim, med te se vendar ne mešaj.“

Pogodil.

— Zakaj mi niste prinesli moje prtljage v vlak, postrešček? Saj vidite, da vlak že odhaja.

— Gospod, prtljaga je že v redu, samo vi sedite v napačnem vlaku . . .

Napačno zvezano.

Šef pri telefonu: „Ali je kdo tam? — No, vendar, prosim štev. 3333. Ali je kdo tam?“

„Halo!“

„Ali imate dva prostora eden poleg drugega v prvi vrsti?“

„Pri nas nimamo sedežev.“

„Ali je tam gledišče?“

„Ne,“ se oglasi ženski glas, „je napačno zvezano, tukaj je namreč — pokopališče.“

Srečen mož.

Miha Škrat in Pepe Polizenk se snideta po dolgem času.

„Bral sem v časopisu, da si se oženil,“ reče Škrat, „ali si srečen v zakonu?“

„Neizrečeno!“ odvrne Polizenk, „moja žena pravi, da me tako ljubi, da bi umrla za mene, živi pa za Išu.“

Stava.

Scena se vrši v baru. Dva gosta se razgovarjata o pivu ter ugibata, kake količine da prenese človeško telo. „Piyo bolj napihne, kot si ti misliš,“ pravi eden z važno gesto. „Stavim, da ne bi mogel ti izpiti šest malih vrčkoy zaporedoma.“

Drugi ne odvrne ničesar, zapusti bar, se pa čez pet minut zopet vrne.

„Stava drži“, pravi, „naročite šest malih.“

Ko so mu jih prinesli, jih izpije brez vidnih težav.

„Zakaj pa nisi na stavo takoj pristal?“ vpraša prvi ves divji, ker mora plačati.

„Ker sem se hotel šele prepričati, če zmorem. Šel sem v sosedno gostilno ter poizkusil s šest malimi. Šlo je prav dobro!“

Nepremišljeno.

„Povem vam, gospod svetnik, moj sosed ima takega psa, ki je mnogo bolj pameten, kot pa njegov gospodar.“

„Da, jaz sem tudi nekoč imel takega psa.“

Italijanska vojna himna.

(Po napevu „Kdor hoče furman biti“ stisnil Šnuki.)

Kdor če vojak postati,
lagati mora znati,
o zmagah — šveflati,
kot zajc bežati v stran
(odmev): — na stran!

Ne smeš zadet iz puške
najbolj samotne hruške,
sovražnik — bi videl,
kje skrivamo se mi
(odmev): — e mi!

Pazimo na kanone
in hranimo patrone
da vzame — jih ščavo,
in strelja s tem na nas
(odmev): — za špas!

Res težko nas je klati
ker znamo „fajn“ bežati,
o zmagah — šveflati
kot zajc bežati stran
(odmev): — na stran!

Pri sodnji.

Sodnik je nekemu obtožencu zaklical, da je lopov. Obtoženec pa je odvrnil: „Jaz nisem tak lopov, kot vi — tu je zakašljal, nato pa nadaljeval — mislite.“

Zdrava valuta.

- No, kako si se zabavala na Dunaju, hčerka?
- Izvrstno, oče. Trije grofi so prosili za mojo roko.
- Ah! Po našem kurzu oni niso toliko vredni kot naš državni poduradnik.

Par zlatih resnic.

Kdor pravi: „Tega sem poznal,“ misli navadno pri tem — od slabe strani.

Na srčnih bolečinah ne trpi oni, ki nima srca.

Največja umetnost je resničen dogodek popisati tako, da zglada resničen.

Spomin je slika posebne sorte: čim starejša je, tem svetlejša postajajo sence.

Ponizanje samega sebe je špekulacija na hvalo drugih.

„Saj sem vendar človek in ne živina,“ praviš, če se ti godi krivica. Kadar pa napraviš neumnost, si mnenja: „Človeku se lahko vse pripeti!“

Cenena turistika.

A: „Ne razumem, da ljudje vedno tožijo o dragem sportu itd. Jaz sem danes prišel z dvodnevne ture, pa nisem drugega zapravil, kakor samo zjutraj za skodelico mleka.“

B: „Bežite no, to je vendar nemogoče — vsaj morate biti popolnoma izstradan!“

„E, kaj še, sem pač seboj vzel mrzlo gosko, 12 v trdo kuhanih jajec, en kos šunke, eno salamo, hlebec sira, 2 litra konjaka, 3 buteljke vina — in mislim, da pri tej količini ne morem biti sestradan.“

Nežna želja.

Posestnik vile najemniku: „Poglejte ta krasen smrekov gozd — in ta vonj v njem! Ali nimate v vaši družini nikogar, ki bi bil jetičen. Ta gozdiček bi bil kakor nalašč za bolne na pljučih.“

Najemnik: „Hvala Bogu, med nami ni jetičnega.“

Gospodar: „O, to je pa škoda!“

OTVORIL SEM DAMSKI SALON

v hiši „Stare pošte“ (vhod na vrt)

Se priporoča

Jurij Šimunac, brivec, Kranj

Vzdihljaj.

Nedeljski turist prvič na večji gori vodniku: „Povejte mi ali so vaše gore vedno tako strme ali samo za časa sezone?“

Težka pomota.

Mlad gospod je šel s svojo sestro v trgovino, kjer je kupil za svojo izvoljenko par modernih glacerokavic. Sestra pa je zase kupila par nogavic. Prodajalec pa je po naključju zavoja zamenjal. Ko je nevesta zavitek odmotala in je zagledala par nogavic, je zarudela nato pa ogorčena odprla priloženo pismo: „Moja ljuba Lilija! Tu Ti pošiljam majhno darilce. O kako si želim, da bi nikdar ne bilo dovoljeno dotakniti se jih, ko jih bodeš imela na sebi, drugemu kot meni. Toda mnogo jih bo, ki se jih bodo dotaknili, kadar ne bom pri Tebi in druge oči jih bodo videle, kadar boš na cesti ali v družbi. Kupil sem najdaljši par, ki sem ga mogel dobiti, ako so predolge, pa jih nekoliko zavihaj. Mnogo mladenk poznam, ki nosijo precej daleč zavihane. Radoveden sem, kako Ti bodo pristojale. Težko čakam torika večera. Čistiš jih najlažje z bencinom, a jih ne smeš preje sleči, dokler niso suhe. Upam, da niso preozke. Pihni vanje, predno jih natakneš. Vedno Tvoj John.“

K temu še pripomnimo, da je v torek res prišel pogledat kako ji pristojajo. Zadnje poročilo o njem pa pove, da so ga videli, ko je imel obvezano čelo.

Zaljubljena gimnazistka.

Ela pride k prijateljici Ivici, da skupno napravita šolsko nalogo. Ko končata, zamenjata zvezke ter pregledujeta nalogi.

„Ali Ivica, v tvoji nalogi je vendar vse polno napak!“

„Ja veš, Ela, naredila sem jih zato, da se gospod profesor dalje časa z menoj ukvarja.“

V vojni.

V bližino golažkanone udari granata, razbije kotle, da je jed na vse vetrove frčala po zraku. In prileti naredniku lep kos mesa na glavo, ki malo začudeno ogleduje došli „štikelc“; ter pogrunta: „Aha, že zopet nov način razdeljevanja menaže.“

Nezadovoljnež.

Neki nameščenec je moral povedati davkarju svoje dohodke.

„Dvatisoč dinarjev,“ je dejal.

„S tem jaz nisem zadovoljen,“ reče davkar.

„Jaz tudi ne,“ se odreže nameščenec. „Ali morete doseči, da mi država več plača, pa rad plačam več osebnega davka.“

Luna.

Sinček (očetu): „Oče, ali je voda na luni?“

„Ne,“ odvrne oče.

Sinček: „Ja, potem pa ni ljudi na luni, saj brez vode ne morejo živeti!“

„Tepec! Saj jaz tudi živim, četudi ne pijem nikdar vode,“ ga podučuje oče.

Sinček: „Hm, ja, koliko jih pa je na luni?“

„No . . . e . . . a . . . noja, tako nekako 200 milijonov,“ odgovarja oče v zadregi.

Sinček: „O jej, o joj, kakšna gnječa mora biti gori, kadar je prvi ali zadnji krajec . . .“

Konkurenca.

Dva slikarja napravita veliko stavo: kdo izmed njih bo naslikal večjega moža. Zasedeta torej vsak eno stran zvonika in delo se prične. Ko izgotovita, gre drugi k prvemu in si ogleda naslikanega moža, ki je bil res tako velik, da je imel lase še na križu vrh zvonika. Gresta na drugo stran, pa pravi prvi:

„Hej, prijatelj, stava je moja, tvoj mož doseže komaj vrh strehe!“

Drugi: „Ne, stava je moja, prijatelj, poglej natančno in videl boš, da ima tam šele hrbet, ker si zavazuje čevlje; počakaj, da vstane, pa boš videl, da bo še enkrat večji od tvojega.“ Najbrže je drugi stavo dobil.

Hitra uganka.

„Ti, Tone, poslušaj: Vlak ima 31 vagonov, vsak vagon ima 4 kolesa, po dva kolesa na eni osi in os ima 1 zavoro. Stroj pa ima 8 koles, 4 odbijače v premeru 48 cm, strojevodja je velik 173 cm. Koliko je strojevodja star?“

Tone: „Ja, tega pa ne vem.“

Pepe: Jaz pa; 46 let ima.“

Tone: „Zakaj?“

Pepe: „Zato, ker sem ga vprašal . . .“

Pokvarjena električna.

— Halo . . . prosim elektrarno.

— Halo . . . tukaj elektrarna . . . kdo tam?

— Tukaj gospa P., prosim vas, pošljite mi takoj monterja. Že včeraj sem vam naznanila, da ne gori električna, sicer se bom morala še nocoj zadovoljiti s svečo.

K vremenskemu poročilu.

Vodnik: „Ja, gospoda moja, pripomniti moram, da je od neprecenljive vrednosti naš kraj, zato ker imamo skoro neprestano vzhodni veter!“

Tujec: „Je-li to dokazano?“

Vodnik: „Že leta in leta vodim jaz knjigo o tem!“

Tujec: „Ali prosim vas, tu poglejte ono zastavo, ravno sedaj imamo zahodni veter!“

Vodnik: „No, saj ravno to je vzhodni — ki se vrača domov . . .“

Listnica uredništva.

V. K. Maribor. Ni za priobčiti. Mogoče kaj drugega — boljšega?

V. J. Jesenice-Fužine. Kratkih stvari imamo dosti. Če imate kaj daljšega, rade volje.

Čitajte naš list!

Sv. Miklavž je gluha.

— Kam pa, Meta, kam?

— Ah ja, v cerkev grem, da pomolim malo k sv. Miklavžu.

— Ampak pazi, sv. Miklavž je gluha. Veš, jaz sem ga zadnjič prosila, da bi poslal moji poročeni hčerki otroka, ko si ga tako želi, a on je slabo slišal — pa je poslal otroka moji drugi hčerki, ki še ni poročena.

Čez mero.

— Zakaj se pa tako jezno držiš?

— Kaj bi se ne jezil, pomisli: temu Ivanu K. ni zadosti, da je prijatelj moje žene, zdaj se hoče pa še poročiti z mojo prijateljico . . .

Dobro tolmačil.

— Povejte mi, kaj je autograf?

— To je, to je — grof, ki se vozi z avtom.

Pred četo.

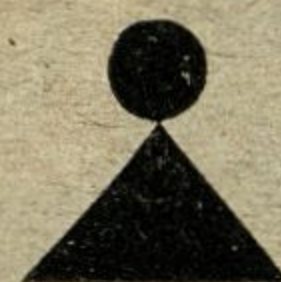
Polkovnik pregleduje vojsko in med drugim reče: „Imeti morate več zaupanja do predpostavljenih, vprašajte brez strahu, kar vas zanima!“

Najbolj korajžen in zgovoren vzdigne roko.

„No, kaj bi rad?“ vpraša polkovnik.

„Gospod polkovnik, ali ste že dolgo pri vojaki?“

Nizke cene!

Nizke cene!

AUTO TAKSA

A. ERMAN - KRANJ

TELEFON 25

Nizke cene!

Nizke cene!

Ivan Potočnik

specijalna izdelava čevljev

Kranj, Glavni trg

Modna trgovina za dame in gospode

Posebni
oddelek
za damske
klobuke

BERKO

LJUBLJANA

Cene
solidne,
postrežba
točna

Dunajska cesta (nasproti restavracije pri „Gici“)

Strojno mizarstvo
Karol Ažman
Kranj štev. 37
Savsko predmestje

ANTON ŠORN

Izdelovalnica oblek
in čepic

Izdeluje tudi vsakovrstne
kroje, kakor: gasilske itd.
po najnižjih cenah

KLANEC - KRANJ

Oglašajte v našem listu!

ČE JE NESREČA

še tak velika,
če je vsa šipa —
na kosce razbita,
nič ne jokaj, nič ne tarnaj,
HLEBŠU IZ KRANJA
v roke jo daj.

Ta je poceni
in dobro popravljen,
za šipo veliko
prav malo boš dav.
Zrcala, okvirji, steklene reči
pri HLEBŠU IZ KRANJA
pocen se dobi.

TISKARNA SAVA KRANJ

Se priporoča za vsa v to
stroko spadajoča dela,
ki jih izvršuje naj-
solidneje in
točno